

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce : D. S.
zastoupeného Mgr Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**, odbor agend řidičů,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/2, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2020, čj. 1632/2020-160-SPR/5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž Ministerstvo dopravy, odbor agend řidičů (dále jen „žalovaný“), zamítlo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen „správní řád“), odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní organ I. stupně“) ze dne 7. 5. 2020, čj. MHMP 657746/2020, sp. zn. S-MHMP 370513/2020, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., *o provozu na pozemních*

komunikací a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), dále jen „zákon o silničním provozu“, pro porušení § 94a odst. 2 téhož zákona, za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.700 Kč podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, a dále uložena povinnost podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., *o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich* (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

2. Uvedeného přestupku se žalobce měl dopustit tím, že neodevzdal řidičský průkaz č. [...] do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru přestupků, čj. MUCE 8828/2019 OP/Ji, které nabylo právní moci dne 10. 1. 2020, a kterým mu byl uložen mj. správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, tedy ve lhůtě do 17. 1. 2020, včetně, na příslušné pracoviště Magistrátu hl. m. Prahy, kdy protiprávní stav trval do 9. 3. 2020.
3. Protože žalobce s posouzením věci žalovaným nesouhlasil, podal proti jeho rozhodnutí žalobu ke zdejšímu soudu.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce v úvodu žaloby citoval ustanovení § 125c odst. 4 písm. b) a § 94a odst. 1 a 2 silničního zákona. Z doslovné citace těchto ustanovení poté dovodil, že se porušení vytýkaného ustanovení – tedy § 94a odst. 2 – nemohl dopustit, neboť žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění, což jasně vyplývá z rozhodnutí Městského úřadu Černošice, avšak odstavec 1 citovaného ustanovení pojednává o rozhodnutí proti držiteli řidičského oprávnění. Nebyla tak naplněna hypotéza povinnosti k odevzdání řidičského průkazu, a tudíž nebyla naplněna ani skutková podstata vytýkaného přestupku podle § 125c odst. 4 písm. b) silničního zákona.
5. Žalobce na podporu své námitky argumentoval též logickým výkladem, kdy v každém případě neodevzdání řidičského průkazu je nutné postavit jednoznačně na jisto, z jaké právní skutečnosti vyplývala povinnost řidičský průkaz odevzdat, aby bylo možné jasně určit délku protiprávního jednání. Žalobce v žalobě tvrdil, že mu povinnost odevzdat řidičský průkaz vyplývala z jiného rozhodnutí, které předcházelo vydání rozhodnutí Městského úřadu Černošice, mohl a měl však být dle jeho názoru trestán za porušení této povinnosti v důsledku onoho dřívějšího rozhodnutí, a jediné za celou dobu od momentu, kdy pozbyl řidičské oprávnění, nikoliv až od pátého pracovního dne po vydání rozhodnutí Městského úřadu Černošice. Žalobce shrnul, že jelikož nebyl držitelem řidičského oprávnění, nedopadala na něj povinnost odevzdat řidičský průkaz v zákonem stanovené lhůtě. Žalobce dále navrhl provedení důkazu výrokem rozhodnutí Městského úřadu Černošice.
6. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, v žalobě též upozornil, že nedávají souhlas k tomu, aby jejich osobní údaje byly vyvěšeny na webové stránce Nejvyššího správního soudu, neboť ke zveřejňování dochází v nedostatečně anonymizované formě, a navrhl, aby se soud vyjádřil tak, že věc není v jeho kompetenci a nespravuje web NSS. Žalobce a jeho právní zástupce se též domáhali práva být zapomenuti.
7. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejdříve stručně shrnul průběh řízení o přestupku. Konkrétněji pak uvedl, že při šetření spáchané dopravní nehody řešené Městským úřadem Černošice bylo zjištěno, že žalobce nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění skupiny „A“, tj. skupiny potřebné pro jím tehdy řízený motocykl, dle karty řidiče však byl držitelem řidičského oprávnění pro jiné skupiny, tj. skupiny „AM“, „A1“, „A2“, „B1“, „B“. V případě uložení správního trestu zákazu řízení motorových vozidel se temto zákaz vztahuje na všechny skupiny řidičských oprávnění, z tohoto důvodu byl žalobce vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Je tedy zřejmé, že povinnost stanovenou v § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu nesplnil.
9. Žalovaný se též stručně vyjádřil k požadavku žalobce a jeho právního zástupce nezveřejňování jejich osobních údajů na internetu.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Replika žalobce

11. Soud obdržel dne 10. 12. 2020 repliku žalobce, jejíž obsahem jsou připomínky a reakce na vyjádření žalovaného výlučně týkající se otázky anonymizace údajů žalobce a jeho zástupce Nejvyšším správním soudem (NSS), a dále žádost o projednání věci při ústním jednání.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K projednání věci soud nařídil ústní jednání na den 8. 11. 2021, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval v replice. Žalobce, ani jeho zástupce se však k jednání bez předchozí řádné omluvy nedostavili (což soud před jednáním ověřoval na podatelně soudu i v administrativní kanceláři soudkyně). Soud se proto zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro odročení jednání. Soud jednak ze spisu zjistil, že předvolání k jednání bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno dne 11. 10. 2021, tedy téměř měsíc před termínem jednání, byla tedy dodržena minimální lhůta k přípravě jednání podle § 49 odst. 1 s. ř. s. Soud dále vycházel z § 49 odst. 3 s. ř. s., podle kterého neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50 téhož zákona. Soud však takové důvody (uvedené ustanovení mluví o tzv. „důležitých důvodech“) neshledal – v daném případě je předmětem sporu mezi účastníky řízení právní otázka, nikoliv skutková, jde tedy čistě o právní výklad namítaného ustanovení a k tomu soud nepotřeboval ani provádět dokazování nad rámec obsahu předloženého správního spisu. Jelikož byly splněny podmínky pro projednání a rozhodnutí věci bez přítomnosti žalobce, tj. nebyla shledána existence důležitého důvodu ve smyslu § 50 s. ř. s., soud pokračoval v ústním jednání a ve věci vydal rozhodnutí.
13. Na ústním jednání přítomný žalovaný setrval na svém stanovisku a procesních návrzích, žádné návrhy na provedení důkazů nenavrhoval.
14. Žalobce v žalobě navrhl důkaz „výrokem podkladového rozhodnutí“ (pozn. soudu – rozhodnutí Městského úřadu Černošice). Soud tento důkaz při jednání zamítl. Soud k tomu uvádí, že uvedené rozhodnutí je součástí správního spisu. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (NSS) přitom krajský soud při posuzování žalob proti rozhodnutím

správních orgánů správním spisem důkazy neprovádí, neboť je povinen ze správního spisu vycházet. Z tohoto důvodu nebylo potřeba navržený důkaz provádět.

15. Městský soud v Praze po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vycházel přitom z této právní úpravy.

16. Podle § 94a odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu [d]ržitel řidičského oprávnění *pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel.*

(2) Řidičský průkaz je povinen odevzdat držitel řidičského průkazu příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odstavce 1.

17. Podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 9. 2020, se [f]yzická osoba *dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 94a odst. 2, § 113 odst. 1 nebo § 123c odst. 5 neodevzdá řidičský průkaz, mezinárodní řidičský průkaz nebo potvrzení o oznámení ztráty, odcizení, poškození anebo zničení řidičského průkazu nebo v rozporu s § 6b odst. 4 neodevzdá osvědčení o registraci vozidla.*

18. Ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím Městského úřadu Černošice ze dne 6. 2. 2019, sp. zn. S-MUCE 3314/2018 OP/Ji, čj. MUCE 8828/2019 OP/Ji (č. 1. 8 správního spisu), které žalobce v žalobě označil za tzv. podkladové, byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1, § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za porušení § 3 odst. 3 písm. a), § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 téhož zákona. Tato protiprávní jednání žalobce spočívala konkrétně v tom, že žalobce řídil motorové vozidlo (konkrétně motocykl), kdy nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, nesplnil povinnosti užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, a dále, nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost. Za uvedená protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 10. 1. 2020.

19. Uvedené rozhodnutí s vyznačenou doložkou právní moci a vykonatelnosti bylo přílohou k oznámení podezření z přestupku ze dne 25. 2. 2020 (čj. MHMP 341071/2020) oddělení evidence řidičů a odbavování občanů správního orgánu I. stupně.

20. Z elektronické evidence řidičů, ze záložky Detail řidičského průkazu, ze dne 9. 3. 2020 (č. 1. 2 správního spisu), je zřejmé, že žalobce svůj řidičský průkaz k uvedenému dni neodevzdal. Tétož dne proto správní orgán I. stupně vydal příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, za což mu uložil správní trest pokuty ve výši 2.700 Kč. Ke včas podanému odporu (17. 3. 2020) prostřednictvím zmocněnce žalobce byl však daný příkaz zrušen a správní orgán I. stupně dále pokračoval v řízení o přestupku. Po dalším procesním vývoji ve věci, který není pro nyní řešenou věc podstatný, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí dne 7. 5. 2020, čj. 657746/2020, v němž rozhodl shodně s obsahem dříve vydaného, a posléze zrušeného příkazu ze dne 9. 3. 2020. O blanketním odvolání, které žalobce nedoplnil ani

k výzvě správního orgánu I. stupně, vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V něm konstatoval, že ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce nesplnil povinnost stanovenou v § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu; svůj řidičský průkaz odevzdal teprve dne 15. 7. 2020. Protože žádné další námítky žalobce nevzněl a žalovaný po procesním o hmotněprávním přezkoumání věci neshledal žádná pochybení správního orgánu I. stupně, odvolání žalobce zamítl.

21. Dříve, než soud přistoupil k samotnému meritornímu posouzení žaloby, reflektoval závěry rozšířeného senátu NSS v usnesení ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, podle kterého „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“ Soud však stručně konstatuje, že k takové změně právní úpravy ve věci žalobce nedošlo.
22. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je jediná otázka právní, nikoliv skutková. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům. Žalobce se snaží z odpovědnosti za vytýkaný přestupek vymanit tvrzením, že nebyl držitelem řidičského oprávnění ve smyslu § 94a odst. 1, proto se na něj nemohla vztahovat povinnost dle odstavce 2 citovaného ustanovení.
23. K tomu soud uvádí následující. V dané věci není sporu o tom, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupků blíže specifikovaných v rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 6. 2. 2019, za což mu byla mimo jiné uložena sankce zákazu činnosti – zákazu řízení motorových vozidel všech skupin, a to na dobu 12 měsíců. Jak již soud uvedl výše, uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 1. 2020.
24. Z výše citované právní úpravy přitom jednoznačně plynou následky pravomocného rozhodnutí správního úřadu (správního orgánu), kterým byl držiteli řidičského oprávnění *příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel*. Pro tyto právní následky přitom není rozhodné, jak se snaží žalobce před soudem tvrdit, zda byl, či nikoliv, držitelem řidičského oprávnění pro konkrétní skupinu motorových vozidel – zde pro skupinu motocyklů „A“. Tato argumentace je z hlediska předmětu tohoto řízení irelevantní a účelově zavádějící. Podstata správního trestu zákazu řízení motorových vozidel totiž spočívá především v tom, aby byl pachatel dopravních přestupků, pro které zákon uložení této sankce předvídá, vyloučen ze silničního provozu tak, aby byl zajištěn chráněný zájem spočívající zejména v bezpečnosti silničního provozu. Ze správního spisu přitom jasně vyplynulo, že žalobce *byl* držitelem řidičského oprávnění pro všechny jiné skupiny motorových vozidel, a to žalobce ani nikdy nepopíral. Z těchto důvodů se na něj za dané konkrétní situace zcela jistě vztahovala povinnost stanovená v § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, tj. aby do 5 pracovních dnů odevzdal svůj řidičský průkaz na příslušný obecní úřad.
25. Lhůta pro splnění této povinnosti začala plynout dnem 13. 1. 2020 (pondělí – první pracovní den po právní moci uvedeného rozhodnutí) a skončila dnem 17. 1. 2020 (pátek).
26. Bylo však jednoznačně prokázáno, a přezkoumatelně správním orgánem I. stupně, a následně žalovaným – byť s ohledem na blanketní povahu odvolání stručně – odůvodněno, že žalobce v uvedené lhůtě tuto svou povinnost nesplnil, čímž naplnil skutkovou podstatu

dalšího přestupku podle výše citovaného § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Soud podotýká, že žalobce toto ani nikdy nepopíral. Právě toto jednání pak bylo předmětem řízení správních orgánů v projednávané věci. Soud proto k námitce žalobce oponuje, že tím je též jednoznačně postaveno na jisto, z jaké právní skutečnosti vytykána povinnost žalobci vypývala. Z tohoto důvodu není soudu zřejmé, co měl žalobce argumentací „*logickým výkladem*“ v bodě [10] žaloby (shrnuté v bodě 5. výše) na mysli, když se snaží vytvořit dojem, že existovala snad ještě další – dřívější – právní skutečnost, na základě které měl své řidičské oprávnění pozbyt, aniž by ovšem tuto další skutečnost (či snad jiné rozhodnutí) jakkoliv blíže specifikoval, a tudíž nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí měla dle žalobce spočívat v tom, že žalobce měl být trestán jedinečně za to, že po celou dobu od momentu, kdy pozbyl řidičské oprávnění, neodevzdal řidičský průkaz, nikoliv až od pátého pracovního dne po vydání rozhodnutí Městského úřadu Černošice. Zákon uvedenou situaci řeší tak, že držitel řidičského oprávnění v situaci stanovené v § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, sice pozbude řidičské oprávnění již právní moci příslušného rozhodnutí, povinnost jej odevzdat (což je skutková podstata vytykávaného přestupku) však poruší až marným uplynutím zákonem stanovené lhůty stanovené v odstavci 2. Žalobce proto naopak nemohl být stíhán za dny předcházející této době. Postup, který zcela nelogicky naznačuje žalobce, by byl totiž v rozporu s čl. 2 Listiny základních práv a svobod (vyhlášené usením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb.).

27. Soud s ohledem na zcela jednoznačné znění dotčených ustanovení zákona o silničním provozu, které neumožňují jiný výklad, resp. výklad předestřený žalobcem, proto nemá pochybnosti o správnosti postupu správních orgánů vůči žalobci, ani o zákonnosti správního řízení, které vedlo k dalšímu potrestání žalobce z důvodu prokázání spáchání vytykávaného přestupku podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Žalovaný i správní orgán I. stupně svá rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnili a své závěry opřeli o skutečnosti prokázané a doložené ve správním spisu.
28. K nesouhlasu žalobce a jeho zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů nijak nesouvisí s předmětem posuzované věci, proto soud neshledal nutnost se k této námitce jakkoliv blíže vyjadřovat.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 8. listopadu 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudce